

Thai: Unlocked Literal Bible for Romans

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Romans

¹ ข้าพเจ้าเปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และถูกแยกไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า² ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยทางบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่ได้ทรงบังเกิดมาจากเชื้อสายของดาวิดโดยทางเนื้อหนัง

⁴ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น พระองค์ได้รับการประกาศให้เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ โดยพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา⁵ โดยทางพระองค์นั้น พวกเราได้รับพระคุณและการทำหน้าที่เป็นอัครทูตเพื่อไปประกาศให้ชนทุกชาติเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์⁶ ในบรรดาชนชาติเหล่านี้ พวกท่านก็ได้รับการทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

⁷ จดหมายฉบับนี้ถึงทุกท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ที่พระเจ้าทรงรัก และเรียกให้เป็นธรรมิกชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงดลบันดาลอยู่กับทุกท่านทั้งหลายเถิด

⁸ ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับทุกท่านทุกคน โดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะความเชื่อของทุกท่านเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก⁹ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยวิญญาน ในการประกาศเรื่องข่าวประเสริฐของพระบุตรนั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเอ่ยถึงทุกท่านไม่เคยหยุด¹⁰ ข้าพเจ้าทูลขอในคำอธิษฐานเสมอว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ในที่สุดข้าพเจ้าจะได้มาหาทุกท่านตอนนี้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

¹¹ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพบทุกท่าน เพื่อจะนำของประทานฝ่ายวิญญานมาให้แก่ทุกท่าน เพื่อที่จะเสริมกำลังทุกท่าน¹² นั่นคือ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการหนุนใจซึ่งกันและกันท่ามกลางทุกท่าน ผ่านทางความเชื่อของแต่ละคน คือความเชื่อของทุกท่านและของข้าพเจ้า

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่านได้ทราบว่า ข้าพเจ้าตั้งใจจะมาหาทุกท่านหลายครั้ง (แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังมิอุปสรรคอยู่) เพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวผลท่ามกลางทุกท่าน เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เก็บเกี่ยวท่ามกลางชนต่างชาติอื่นๆ ที่เหลือ¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและคนต่างชาติ เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย¹⁵ ดังนั้น สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

¹⁶ เพราะข้าพเจ้าไม่ละอายในข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน แล้วพวกกรีกด้วย¹⁷ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้สำแดงออกมาโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อ"

¹⁸ เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมมาขัดขวางความจริง¹⁹ นี่เป็นเพราะว่าการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ ก็ขัดแย้งกับพวกเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว

²⁰ เพราะว่าสภาพของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏนั้นก็ได้ปรากฏชัดตั้งแต่ที่ทรงสร้างโลก สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้าคือฤทธานุภาพนิรันดร์และเกวสภพของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นปรากฏอย่างชัดเจนผ่านทางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย²¹ นี่เป็นเพราะว่า พวกเขาไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า และไม่ได้อบพระคุณพระองค์ แต่กลับคิดในสิ่งที่ไร้สาระถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้จักพระเจ้าแล้ว และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดลง

²² พวกเขาอ้างตัวว่ามีปัญญา แต่กลายเป็นคนโง่เขลาไป²³ พวกเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปเสมือนของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์เดรัจฉานสี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

²⁴ เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาให้ประพฤติกาลโสโครกตามราคะตัณหาในใจของพวกเขา ให้พวกเขาทำสิ่งที่น่าอัปยศต่อร่างกายของกันและกัน²⁵ เพราะว่าพวกเขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนัสมัการและประณินิบัติสิ่งที่สร้างขึ้นมานั้น แทนองค์พระผู้สร้าง ผู้ซึ่งสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อามเณ

²⁶ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้พวกเขามีกิเลสตัณหาอันน่าอัปยศ พวกผู้หญิงก็เปลี่ยนจากความสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้เป็นผิดธรรมชาติ²⁷ เช่นเดียวกัน ผู้ชายก็เลือกมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ และเร่าร้อนด้วยไฟระคายเคืองต่อกันและกัน มีพวกผู้ชายที่ประกอบกิจอันเป็นสิ่งที่น่าอัปยศต่อผู้ชายด้วยกัน พวกเขายังได้รับการลงโทษสมกับความผิดของพวกเขา

²⁸ เพราะพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้พวกเขามีจิตใจเลวทรามในการประพฤติสิ่งเหล่านั้นที่ไม่เหมาะสม

²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยการอธรรมทั้งสิ้น ความชั่วร้าย ความโลภ และความมั่งร้าย พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา การฆ่าฟัน การวิวาท การหลอกลวง และการคิดร้าย พวกเขาเป็นพวกช่างนินทา³⁰ ล่อลวง และเกลียดชังพระเจ้า พวกเขาชอบใช้ความรุนแรง จองหอง และโอ้อวด พวกเขาทำความชั่วใหม่ๆ และพวกเขาไม่เชื่อฟังบิดามารดา³¹ พวกเขาไร้ความเข้าใจ พวกเขาไร้ความซื่อสัตย์ ปราศจากความรักต่อกัน และไม่มีความเมตตา

³² พวกเขารู้พระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรตาย แต่พวกเขาไม่เพียงแต่ประพฤติสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังเห็นชอบกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

2¹ เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย เมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น พวกท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่น พวกท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าพวกท่านที่กล่าวโทษเขาก็นับประพฤติดังเดียวกัน² แต่เรารู้ว่า การพิพากษาของพระเจ้านั้นก็เป็นไปตามความจริงเมื่อการพิพากษานั้นมาถึงคนที่ประพฤติดังเช่นนั้น

³ มนุษย์เอ๋ย พวกท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติดังเช่นนั้น แม้ว่าพวกท่านเองก็ยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา พวกท่านคิดว่าจะรอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าได้หรือ?⁴ หรือว่าพวกท่านปรมาภพพระกรุณาคุณอันอุดม ความอดกลั้นพระทัยในการลงโทษ และความอดทนของพระองค์? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้น มุ่งที่จะนำพาพวกท่านให้กลับใจใหม่?

⁵ แต่ยิ่งพวกท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจเท่าไร พวกท่านก็ยิ่งสั่งสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองเท่านั้น ในวันแห่งพระพิโรธ นั่นคือ วันที่พระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษอันเที่ยงธรรมให้เป็นที่น่าประจักษ์⁶ พระองค์จะประณามแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา⁷ สำหรับคนที่ทำความดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แสวงหาคำสรรเสริญ เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้

⁸ แต่สำหรับคนที่มักยกตนข่มท่าน คนที่ไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม พระองค์จะทรงพิโรธและลงพระอาญา⁹ พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดความทุกข์รุมเร้าและความยากลำบากแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย

¹⁰ แต่คำสรรเสริญ เกียรติ และสันติสุข จะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกกรีกด้วย¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย¹² เพราะว่าคนทั้งหลายที่ได้ทำบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ ก็จะพ้นบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ และคนทั้งหลายที่ได้ทำบาปโดยมีธรรมบัญญัติก็จะต้องถูกพิพากษามาตามธรรมบัญญัติ

¹³ เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม¹⁴ เพราะว่าเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมบัญญัติได้ประพฤติตามธรรมบัญญัติโดยปกติวิสัย พวกเขาก็เป็นธรรมบัญญัติให้ตนเอง แม้ว่าพวกเขาไม่มีธรรมบัญญัติก็ตาม

¹⁵ โดยสิ่งนี้เอง พวกเขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประพฤติที่ระบุไว้ในธรรมบัญญัตินั้น มีจารึกอยู่ในหัวใจของพวกเขา ใจสำนึกผิดชอบของพวกเขาก็ยังเป็นพยานให้แก่พวกเขาด้วย และความคิดของพวกเขาเองนั้นแหละจะกล่าวโทษตัวเองหรือแก้ตัวให้แก่พวกเขา¹⁶ และให้แก่พระเจ้าด้วย สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์ทุกคนตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น โดยทางพระเยซูคริสต์

¹⁷ ถ้าพวกท่านเรียกตัวเองว่ายิวและพึงพาธรรมบัญญัติ และโอ้อวดในพระเจ้า¹⁸ และรู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และยอมรับสิ่งที่ดีเลิศ เพราะว่าพวกท่านได้เรียนรู้ในธรรมบัญญัติแล้ว¹⁹ และถ้าพวกท่านมั่นใจว่าตัวท่านเองเป็นผู้ชอบคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นผู้สั่งสอนคนโง่เขลา เป็นครูสอนเด็ก และมั่นใจว่าพวกท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในธรรมบัญญัตินั้น แล้วสิ่งนี้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของพวกท่านอย่างไร?

²¹ พวกท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ? พวกท่านผู้ที่เทศนาว่าไม่ควรลัทธิรูป ตัวท่านเองลักหรือเปล่า?²² พวกท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือไม่? พวกท่านผู้ที่รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า?

²³ พวกท่านผู้ที่ชื่นชมยินดีในการโอ้อวดธรรมบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพฤติผิดธรรมบัญญัติไหม?²⁴ เพราะมีเขียนไว้ว่า "คนต่างชาติพุดลบหลู่พระนามของพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลาย"

²⁵ ถ้าพวกท่านเชื่อฟังธรรมบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์แก่พวกท่านจริง แต่ถ้าพวกท่านเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ การที่พวกท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เท่ากับไม่ได้เข้าเลย²⁶ ฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรักษาข้อบังคับของธรรมบัญญัติไว้ได้แล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนเหมือนกับว่าได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ?²⁷ และคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตตามธรรมชาติของเขา จะปรับโทษพวกท่านได้ ถ้าหากเขาประพฤติตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเพราะว่าพวกท่านมีพระคัมภีร์ที่เขียนไว้แล้วและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังไม่ละเมิดธรรมบัญญัตินั้น

²⁸ เพราะว่าเขาไม่ใช่ยิวที่เป็นยิวแต่เพียงภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตแต่เพียงฝ่ายเนื้อหนังภายนอกเท่านั้น²⁹ แต่เขาเป็นยิวจากภายใน และการเข้าสุหนัตนั้นก็เป็นเรื่องของจิตใจ ในพระวิญญาณ ไม่ใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนเช่นนั้นพระเจ้าจะทรงยกย่อง แต่มนุษย์ไม่ยกย่อง

3¹ ฉะนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร? และการเข้าสุหนัตนั้นจะมีประโยชน์อะไร?² มีประโยชน์อย่างมากในทุกทาง ที่สำคัญที่สุดคือ การสำแดงจากพระเจ้านั้นถูกมอบไว้กับพวกยิว

³ ถ้าหากมีพวกยิวบางคนที่ไม่มีความเชื่อเล่า? ความไม่เชื่อของเขานั้น จะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ?⁴ ขอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้มนุษย์ทุกคนจะพุดโกหก แต่ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีอำนาจเหนือกว่าเมื่อพระองค์เข้ามาในการพิพากษา"

⁵ แต่ถ้าความอธรรมของพวกเราแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว พวกเราจะต้องอย่างไร? พวกเราสามารถพุดว่าพระเจ้าทรงอธรรมในการนำพระพิโรธมาเหนือพวกเราหรือไม่? (ข้าพเจ้าพุดตามเหตุผลของมนุษย์)⁶ ขอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร?

⁷ แต่ถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏเด่นชัดขึ้น ผ่านทางคำสาของข้าพเจ้า จนทำให้พระองค์ได้รับคำสรรเสริญอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูก
ลงโทษว่าเป็นคนบาป? ⁸ ทำไมพวกเราจึงไม่กล่าวอย่างที่มีคนรายงานใส่ความพวกเราและอย่างที่ยังยืนยันว่าพวกเรากล่าวไว้ว่า "ให้พวกเราทำความชั่วเพื่อ
ที่ว่าความดีจะเกิดขึ้น"เล่า? การพิพากษาลงโทษคนเหล่านั้นก็ยุติธรรมแล้ว

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? พวกเรากำลังแก้ต่างกับตัวเองหรือ? เปล่าเลย เพราะพวกเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคน ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างก็อยู่
ใต้อำนาจของบาป¹⁰ สิ่งนี้เป็นตามที่มีเขียนไว้ว่า "ไม่มีผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย

¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า¹² พวกเขากุ๊กกิ๊กหลงผิดไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่กระทำความดี ไม่มีเลยแม้แต่
คนเดียว"

¹³ "ลำคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาใช้ลิ้นในการล่อลวง พืชของรูปร่างอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา"¹⁴ "ปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่า
และคำขมขื่น"

¹⁵ "เท้าของพวกเขาวิ่งไปในในการทำให้นองเลือด"¹⁶ ในทางเดินของพวกเขา มีความพินาศและความทุกข์¹⁷ คนเหล่านี้ไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข"¹⁸ "พวกเขาไม่เคย
คิดที่จะยำเกรงพระเจ้าเลย"

¹⁹ บัดนี้ พวกเราารู้แล้วว่า ธรรมบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อที่จะปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนใน
โลกสามารถตอบคำถามของพระเจ้าสำหรับความบาปที่กระทำได้²⁰ นี่เป็นเพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรม โดยการ
ประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป

²¹ แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ปรากฏนอกเหนือธรรมบัญญัติ โดยมีพยานคือพระบัญญัติและผู้ที่เป็นผู้เผยพระวจนะ²² นั่นคือความชอบธรรมของ
พระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน

²³ เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า²⁴ และพระองค์ทรงมีพระคุณในการกระทำให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่าโดยการให้
ของพระเยซูคริสต์

²⁵ เพราะพระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูคริสต์ไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงมอบพระคริสต์ให้เป็นหลักฐานที่
แสดงถึงความยุติธรรมของพระองค์ เนื่องมาจากการที่ไม่ทรงถือสาในความบาปที่ผ่านมาแล้ว²⁶ โดยการอดกลั้นพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะสำ
แดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงพิสูจน์พระองค์เองว่าทรงเป็นผู้ชอบธรรม และสำแดงว่าพระองค์จะทรง
กระทำให้ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

²⁷ ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะเอาอะไรมาอวด? ไม่มีอะไรจะอวดได้อีกแล้ว จะอ้างหลักอะไรล่ะ? อ้างหลักการประพฤติอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เลย แต่ต้องอ้างหลักของ
แห่งความเชื่อ²⁸ เราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

²⁹ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวกันเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ? ถูกแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่าง
ชาติด้วย³⁰ ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวอย่างแท้จริงแล้ว พระองค์จะทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงทำให้คนที่
เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมผ่านทางความเชื่อเช่นเดียวกัน

³¹ ถ้าเช่นนั้น พวกเราจะลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่พวกเราจะยกชูธรรมบัญญัติขึ้นต่างหาก

4 ¹ ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของเราตามฝ่ายเนื้อหนัง?² เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ เขาก็มีเหตุผลที่จะ
อวดได้ แต่ไม่ใช่จำเพาะพระพิภพพระเจ้า³ เพราะพระคัมภีร์ว่าอย่างไร? ก็ว่า "อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรม"

⁴ ฝ่ายคนที่ทำงาน ก็ไม่ถือว่าค่าตอบแทนที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ⁵ แต่ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่เชื่อในพระองค์ผู้
ทรงกระทำให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้นั้น พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของเขาคือความชอบธรรม

⁶ ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่ไม่ได้ทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม โดยไม่ได้อาศัยการประพฤติ⁷ ว่า "คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดโดยการอธรรม
ของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษความบาป ก็เป็นสุข

⁹ ถ้าเช่นนั้น ความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หนัตพวกเดียวกันหรือ หรือว่ามีแก่คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัตด้วย? เพราะพวกเรากล่าวว่า "พระเจ้าทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคน
ชอบธรรมเพราะความเชื่อ"¹⁰ ถ้าเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงถือว่าอย่างไร? เมื่ออับราฮัมเข้าสู่หนัตแล้ว หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัต? ไม่ใช่เมื่อเขาเข้าสู่หนัตแล้ว
แต่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัต

¹¹ อับราฮัมได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หนัต ซึ่งเป็นตราแห่งความชอบธรรม อันมาจากความเชื่อที่เขาได้มีอยู่ เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัต ผลแห่ง
เครื่องหมายนี้คือ เขาจะได้กลายเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัต นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงถือว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรม¹²

สิ่งนี้ยังหมายความว่าอับราฮัมจะกลายเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หน้สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เพียงแต่เป็นคนที่จะเข้าสู่หน้แล้วเท่านั้น แต่ยังเป็นคนที่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทั้งหลายก่อนที่จะเขาได้เข้าสู่หน้

¹³เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่าพวกเขาจะได้ทั้งโลกเป็นมรดกนั้นไม่ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มาโดยความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อ¹⁴เพราะถ้าคนเหล่านั้นที่ถือธรรมบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไร้ประโยชน์ และพระสัญญาก็เป็นโมฆะ¹⁵เพราะธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีภาระละเมิด

¹⁶ด้วยเหตุผลนี้เอง สิ่งนี้จึงเกิดขึ้นโดยความเชื่อ เพื่อว่าพระสัญญานั้นจะเป็นได้โดยพระคุณและเป็นสิ่งที่แน่นอนสำหรับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมทุกคน ไม่ใช่เพียงแค่บรรดาคนที่รู้ธรรมบัญญัติเท่านั้น แต่รวมถึงคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อร่วมกันกับอับราฮัมด้วย เพราะเขาเป็นบิดาของพวกเราทุกคน¹⁷ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า "เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย" อับราฮัมอยู่จำเพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ที่เขาเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกบรรดาสิ่งที่ยังไม่ให้เกิดขึ้น

¹⁸ด้วยความเชื่อมั่นในความหวังนั้น ที่เขาจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามที่เขาได้รับถ้อยคำว่า "บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น"¹⁹อับราฮัมไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ เขาเข้าใจว่าร่างกายของเขาไม่สามารถมีบุตรได้ (เพราะเขามีอายุประมาณร้อยปีแล้ว) เขายังยอมรับว่าครรภ์ของนางซาราห์ไม่สามารถมีบุตรได้อีกด้วย

²⁰แต่เพราะพระสัญญาของพระเจ้า อับราฮัมจึงไม่ได้หวั่นไหวและสงสัยเลย แต่เขากลับมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น และถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า²¹เขาเชื่อมั่นด้วยสุดใจว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สำเร็จได้²²ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม

²³การถือว่าเป็นความชอบธรรมด้วยความเชื่อนั้น ไม่ได้มีเขียนไว้สำหรับอับราฮัมแต่เพียงผู้เดียว²⁴แต่เขียนไว้สำหรับพวกเราด้วย ผู้ที่จะทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม คือพวกเราที่เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงให้องค์พระเยซูเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵นั่นคือผู้ที่ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5 ¹ในเมื่อพวกเราได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขในพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²โดยทางพระองค์ พวกเราได้อาศัยอยู่ในพระคุณนี้โดยความเชื่อ และพวกเราจึงชื่นชมยินดีในความหวังที่มั่นคงเนื่องจากพระสิริของพระเจ้า

³ยิ่งไปกว่านั้น พวกเรายังชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของพวกเราด้วย เพราะพวกเราทราบว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน⁴และความอดทนทำให้เราเป็นคนที่ใช้การได้ และการเป็นคนที่ใช้การได้ก็ทำให้เกิดความหวังที่มั่นคง⁵และความหวังนั้นจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของพวกเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว

⁶ในขณะที่พวกเรายังอ่อนกำลังอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปในเวลาที่เหมาะสม⁷เพราะว่าไม่ค่อนมีใครจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีอาจมีคนกลายยอมตายเพื่อคนดีก็ได้

⁸แต่พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย เพราะว่าในขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา เหตุฉะนั้น ในเมื่อขณะนี้พวกเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราก็จะยังพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระโลหิตนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก

⁹เพราะถ้าขณะที่พวกเราเป็นศัตรูกับพระเจ้า พวกเรายังได้กลับคืนดีกับพระองค์ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์แล้ว มากยิ่งกว่านั้น หลังจากที่เราได้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะได้รับความรอดโดยชีวิตของพระองค์¹¹ไม่ใช่เพียงเท่านั้น พวกเรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กระทำให้พวกเรากลับคืนดีกับพระเจ้า

¹²เหตุฉะนั้น เมื่อความบาปได้เข้ามาในโลกผ่านทางคนๆ เดียว ซึ่งโดยทางนี้ ความตายก็เข้ามาผ่านทางความบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ขยายออกไปถึงมนุษยทุกคน เพราะว่ามันขยายทุกคนได้ทำบาป¹³ความจริงบาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนที่จะมีธรรมบัญญัติ แต่ไม่มีเหตุผลที่จะนับว่าเป็นความบาปในเมื่อไม่มีธรรมบัญญัติ

¹⁴อย่างไรก็ตาม ความตายได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับอาดัม ไม่เชื่อฟังของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมา¹⁵แต่ของประทานนั้นไม่เหมือนกับภาระละเมิด เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆ เดียวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวคือพระเยซูคริสต์ก็มีบริบูรณ์สำหรับคนเป็นอันมาก

¹⁶เพราะของประทานนั้นต่างจากผลที่ได้จากการทำบาปของมนุษย์คนหนึ่งเดียว การพิพากษาเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดของมนุษย์คนหนึ่งและนำมาซึ่งการลงโทษ แต่ของประทานเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดหลายครั้งและนำไปสู่การถือว่าเป็นคนชอบธรรม¹⁷เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนๆ เดียว ทำให้ความตายครอบงำผ่านทางคนๆ เดียวนั้น มากยิ่งไปกว่านั้น คนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และของประทานแห่งความชอบธรรมย่อมจะครอบครองในชีวิตโดยผ่านทางพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์

¹⁸เหตุฉะนั้น การพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนที่ปวงผ่านการละเมิดครั้งเดียวฉันใด การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำมาซึ่งการถือว่าเป็นคนชอบธรรมและนำชีวิตมาถึงคนที่ปวงฉันนั้น¹⁹เพราะคนเป็นอันมากต้องกลายเป็นคนบาป เพราะคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็จะกลายเป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

²⁰แต่การที่ธรรมเนียมปฏิบัติเข้ามานั้นก็เพื่อจะทำให้การละเมิดปรากฏมากขึ้น แต่ที่ได้มีบาปปรากฏอยู่มาก พระคุณก็จะยิ่งไพบูลย์มากกว่านั้น²¹สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า บาปได้ครอบงำทำให้ถึงความตายอันใด พระคุณก็ครอบครองผ่านทางความชอบธรรมให้ถึงชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้น

6 ¹ถ้าอย่างนั้นแล้วพวกเราว่าอย่างไร? ควรที่พวกเราอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากยิ่งขึ้นหรือ?²อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะยังคงมีชีวิตอยู่ในบาปได้อย่างไร?³ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่หลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์ด้วย?

⁴เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดาฉันใด เราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยฉันนั้น⁵เพราะว่าถ้าพวกเราได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการตายอย่างพระองค์แล้ว พวกเราก็จะได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างพระองค์ด้วยเช่นกัน

⁶เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของพวกเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อว่าตัวที่มีบาปนั้นจะได้ถูกทำลายไป สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่าพวกเราจะได้ไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป⁷ผู้ที่ตายแล้วก็ได้รับการประกาศว่าชอบธรรมในแง่ของความบาป

⁸ถ้าพวกเราได้ตายแล้วกับพระคริสต์ เราทั้งหลายเชื่อว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย⁹เราทั้งหลายรู้แล้วว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์จะไม่ตายอีกต่อไป ความตายจะไม่เป็นอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป

¹⁰ในเรื่องที่เกี่ยวกับความตาย ที่ว่าพระองค์ได้ทรงตายต่อบาปนั้น พระองค์ได้ทรงตายคนเดียวเป็นพอ อย่างไรก็ตาม ชีวิตที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่นั้น ก็เพื่อพระเจ้า¹¹ในท่านเองเดียวกัน ท่านต้องถือว่าตัวท่านเองได้ตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

¹²เหตุฉะนั้น อย่าให้บาปมีอำนาจเหนือกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น¹³อย่ายอวียะในกายของพวกท่านให้แก่บาป เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านทั้งหลายแด่พระเจ้า เหมือนคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วและมีชีวิตอยู่ และจงยอวียะในกายของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม¹⁴อย่ายอมให้บาปมีอำนาจเหนือท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

¹⁵ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร? พวกเราจะทำบาปเพราะว่าพวกเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่อยู่ใต้พระคุณหรือ? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย¹⁶พวกท่านไม่รู้หรือว่า ถ้าพวกท่านมอบตัวเองให้เป็นทาสของผู้ใด พวกท่านก็ต้องเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของผู้นั้น? นี่เป็นความจริง ไม่ว่าท่านจะเป็นทาสของความบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรมก็ตาม

¹⁷แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพวกท่านได้เป็นทาสของความบาป แต่พวกท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนที่พวกท่านได้รับมานั้น ¹⁸พวกท่านได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากความบาปแล้ว และพวกท่านได้ถูกทำให้เป็นทาสของความชอบธรรม

¹⁹ข้าพเจ้าพูดอย่างนุชย์ เพราะเห็นแก่เนื้อหนังที่อ่อนแอของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยมอบอวัยวะทั้งหลายของพวกท่านให้เป็นทาสของการโสโครกและความชั่วร้ายฉันใด ในท่านเองเดียวกัน บัดนี้ท่านทั้งหลายจงให้อวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความชอบธรรมเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ฉันนั้น²⁰เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของความบาป พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ภายใต้ความชอบธรรม²¹ในเวลานั้น ท่านทั้งหลายได้รับประโยชน์อะไรจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ทำให้พวกท่านต้องรู้สึกละอายหรือ? ด้วยว่าผลที่ได้รับจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้นก็คือความตาย

²²แต่บัดนี้เมื่อท่านทั้งหลายได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาสของความบาป และได้มาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่พวกท่านได้รับก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์²³เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7 ¹พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว) ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นมีอำนาจเหมือนนุชย์ ก็เฉพาะในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่เท่านั้น?

²เพราะว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น ต้องอยู่ในกฎของสามี แต่ถ้าสามีตาย เธอก็พ้นจากกฎของการสมรสนั้น³ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปอยู่กับชายคนอื่นในขณะที่สามียังมีชีวิตอยู่ เธอก็ได้ชื่อว่าล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว เธอก็พ้นจากกฎนั้น แม้เธอไปอยู่กับชายคนอื่น เธอก็ไม่ได้ผิดประเวณี

⁴ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติผ่านทางพระกายของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้เป็นของผู้อื่น นั่นคือพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อที่เรากันหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า⁵เพราะว่าเมื่อพวกเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาบาปที่ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของพวกเราเกิดผลที่จะนำไปสู่ความตาย

⁶แต่บัดนี้ เรากันหลายได้พ้นจากธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว พวกเราได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยจุดรั้งพวกเราไว้ เพื่อที่พวกเราจะได้รับใช้ในแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่ในแบบเก่าตามตัวอักษรนั้น

⁷ถ้าเช่นนั้นเราทั้งหลายจะว่าอย่างไร? ว่าธรรมบัญญัติคือบาปหรือ? อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่ใช่เพราะธรรมบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าธรรมบัญญัติไม่ได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้ว่าอะไรคือความโลภ⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัติเป็นช่องทางที่จะทำให้เกิดความทุกข์อย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ บาปก็ตายไป

⁹เมื่อก่อนข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากธรรมบัญญัติ แต่เมื่อพระบัญญัติมาถึง บาปก็ได้ชีวิตอีกครั้ง และข้าพเจ้าก็ตาย¹⁰พระบัญญัติซึ่งมีขึ้นเพื่อที่จะได้ชีวิต ก็กลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้า

¹¹เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางในการล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายผ่านทางพระบัญญัตินั้น¹²เหตุฉะนั้น ธรรมบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และข้อบัญญัติก็บริสุทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม

¹³ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับกลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้าหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาปต่างหาก คือเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเป็นความบาปที่ได้นำความตายมาสู่ข้าพเจ้าผ่านทางสิ่งที่ดีนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อว่าโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งขึ้น¹⁴เพราะเรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายเนื้อหนังที่ได้ถูกขายไปเป็นกาสรอญได้ความบาป

¹⁵เพราะว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจอย่างแท้จริง เพราะว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ทำ และสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ¹⁶ แต่ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับธรรมบัญญัติว่าธรรมบัญญัตินั้นดี

¹⁷แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้กระทำอีกต่อไป แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ¹⁸ ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวของข้าพเจ้านั้น ไม่มีความดีอะไรเลยที่อยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะว่าความปรารถนาที่จะทำดีนั้น ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะทำได้

¹⁹ด้วยว่าการดีซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้ปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ²⁰ บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้าทำในสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำอีกต่อไป แต่เป็นบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ²¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่าในตัวข้าพเจ้านั้นมีกฎอย่างหนึ่งคือ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำความดี แต่ความชั่วนั้นก็ยังมีอยู่ในตัวข้าพเจ้า

²²เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎใหม่ในจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า

²⁴โอ้ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้?²⁵ แต่ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้น จิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎของพระเจ้า แต่ด้านเนื้อหนังนั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

8 ¹เพราะฉะนั้น จึงไม่มีการลงโทษสำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์² เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย

³เพราะว่าสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังนั้น พระเจ้าได้ทรงทำแล้ว พระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพระบุตรจึงได้ทรงลงโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง⁴ พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าข้อกำหนดของธรรมบัญญัติจะสำเร็จในตัวพวกเรา พวกเราผู้ไม่ดำเนินตามเนื้อหนังแต่ตามพระวิญญาณ⁵ คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังก็จะใส่ใจในสิ่งที่ป็นเนื้อหนัง แต่คนที่ทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ ก็จะใส่ใจในสิ่งที่ป็นของพระวิญญาณ

⁶เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังก็คือความตาย แต่การเอาใจใส่พระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข⁷ การเอาใจใส่เนื้อหนังคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะฉะนั้น ไม่ได้ขึ้นกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า และไม่สามารถที่จะเป็นได้⁸ คนเหล่านั้นที่อยู่ในเนื้อหนังไม่สามารถจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าได้

⁹อย่างไรก็ดี พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริงแล้ว แต่ถ้าใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์¹⁰ ถ้าพระคริสต์สถิตอยู่ในพวกท่าน ร่างกายนี้ก็จะตายเนื่องจากบาป แต่วิญญาณมีชีวิตอยู่เนื่องจากความชอบธรรม

¹¹ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตาย สถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายนั่น จะทรงประทานชีวิตให้แก่กายซึ่งต้องตายของท่านทั้งหลายโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ผู้สถิตอยู่ในพวกท่าน

¹²เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราเป็นหนี้ แต่ไม่ใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยพระวิญญาณ พวกท่านได้ทำลายการทำงานของเนื้อหนังเสีย พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่

¹⁴ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า¹⁵ ท่านทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณที่ทำให้พวกท่านเป็นทาส เพื่อให้ตกอยู่ในความกลัวอีกครั้ง แต่ท่านทั้งหลายได้รับพระวิญญาณผู้ทรงทำให้พวกท่านเป็นบุตร ซึ่งพวกเราเรียกว่า "อับบา พ่อ"

¹⁶พระวิญญาณของพระองค์เป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราทั้งหลายว่า พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า¹⁷ ถ้าพวกเราเป็นบุตรแล้ว เราทั้งหลายก็เป็นทายาท

ด้วย คือกายาของพระเจ้า และพวกเราเป็นกายาร่วมกับพระคริสต์ ถ้าพวกเราทุกคนถูกรับด้วยกับพระองค์อย่างแท้จริง ดังนั้นพวกเราก็จะได้รับศักดิ์ศรีด้วยกับพระองค์

¹⁸เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากแห่งยุคปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะทรงเปิดเผยให้แก่พวกเราในอนาคต¹⁹ เพราะสิ่งทรงสร้างนั้นรอคอยด้วยความคาดหวังอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรดาบุตรของพระเจ้าได้รับการเปิดเผย

²⁰เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องอยู่ด้วยความอดใจ ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงควบคุมอยู่ ด้วยมีความหวังที่มั่นคง²¹ว่าสิ่งทรงสร้างนั้นตัวของมันเองจะได้อุดพ้นจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะได้เข้าไปในเสรีภาพแห่งศักดิ์ศรีของบรรดาบุตรของพระเจ้า²² เพราะพวกเราเชื่อว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญ และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกด้วยกันจนทุกวันนี้

²³ไม่ใช่เพียงเท่านั้น แต่ตัวพวกเราเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกแห่งพระวิญญาณ ถึงแม้ตัวพวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในพวกเราเอง ในการรอคอยการเป็นบุตรของพวกเรา คือการที่จะทรงใส่ร่างกายของพวกเรา²⁴ เพราะเราโดยความหวังที่มั่นคงนี้ พวกเราได้รับความรอดแล้ว บัดนี้ความหวังที่มองเห็นก็ไม่ใช่ความหวัง เพราะว่าใครเล่าหวังในสิ่งที่เขามองเห็น?²⁵ แต่ถ้าพวกเรามีความหวังที่มั่นคง เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเรายังไม่เห็นนั้นแล้ว พวกเราก็รอคอยด้วยความอดทนสำหรับสิ่งนั้น

²⁶ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเมื่อพวกเราอ่อนกำลังด้วย เพราะพวกเราไม่รู้ว่าพวกเราควรจะทำอะไร แต่พระวิญญาณเองทรงขอแทนพวกเรา ด้วยการคร่ำครวญซึ่งกล่าวเป็นถ้อยคำไม่ได้²⁷ พระองค์ผู้ทรงชันสูตรใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอแทนผู้เชื่อตามพระประสงค์ของพระเจ้า

²⁸พวกเราทราบว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงให้เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นร่วมกันเพื่อส่งผลดีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์²⁹ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงรู้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางบรรดาพี่น้อง³⁰ บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ทรงเรียกมาด้วย ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมานั้น พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย

³¹ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะต้องทำอะไรเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครจะขัดขวางพวกเราได้?³² พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงแผนพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเป็นตัวแทนของพวกเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้พวกเราหรือ?

³³ใครจะกล่าวหาคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำให้พวกเราชอบธรรมแล้ว³⁴ ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์ทรงปกครองร่วมกับพระเจ้าในที่ประทับอันมีเกียรติ และพระองค์ก็เป็นผู้ทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย

³⁵แล้วใครจะทำให้พวกเราขาดความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการข่มเหง หรือความหิวโหย หรือการเปลือยกาย หรือภัยอันตราย หรือการถูกกดขี่หรือ? ³⁶ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวินัยซ้ำ และถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า"

³⁷ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกเรามิหวั่นเลิกล้มโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรากันหลาย³⁸ เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือผู้ปกครอง หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย³⁹ หรือความสูง หรือความลึก หรือสิ่งอื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้พวกเราขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้

9 ¹ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกและจิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์²ว่าข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บปวดในใจอยู่เสมอ

³เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาให้ตัวข้าพเจ้าเองถูกสาปและตัดขาดจากพระคริสต์ ด้วยเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือเชื้อชาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง⁴ พวกเขาคือคนอิสราเอล ซึ่งได้รับสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า เห็นพระสิริของพระองค์ ได้รับพันธสัญญาต่างๆ และของประทานแห่งธรรมบัญญัติ รวมถึงพิธีนมัสการพระเจ้า และพระสัญญาต่างๆ⁵ อีกทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขาด้วย และพระคริสต์ก็มาจากพวกเขาโดยทางเนื้อหนัง คือพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสิ่งทั้งปวง ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน

⁶แต่ไม่ใช่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าได้ลบล้างไป เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่อยู่ในอิสราเอลนั้น จะเป็นคนอิสราเอลอย่างแท้จริง⁷ และไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นบรรดาบุตรที่แท้จริงของท่าน แต่ "เชื้อสายของท่านจะได้รับการเรียกผ่านทางอิสอัค"

⁸นั่นคือ พวกคนที่บุตรของเนื้อหนังไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า แต่บรรดาบุตรของพระสัญญานั้น จะถือว่าเป็นพวกที่สืบเชื้อสายได้⁹ เพราะถ้อยคำแห่งพระสัญญามีดังนี้คือ "ในเวลาที่เราจะมา และธาราหจะมีบุตรชาย"

¹⁰ไม่ใช่เท่านั้น แต่ในเวลาต่อมา เรบคาห์ก็ได้ตั้งครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา¹¹ เพราะว่าบุตรเหล่านั้นยังไม่ได้เกิดมาและยังไม่ได้ทำดี หรือชั่ว เพื่อว่าพระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่เพราะการประพฤติ แต่เป็นเพราะพระประสงค์ทรงเรียก¹² พระองค์จึงตรัสแก่เธอเหล่านั้นว่า "พี่จะปรณิบัติพี่น้อง"¹³ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชิง"

¹⁴ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะต้องอย่างไร? พระเจ้าทรงจรรโลงหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย¹⁵ เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เราประสงค์จะกรุณาใคร เราจักกรุณาคณีนั่น และเราจะเมตตาใคร เราจักเมตตาคนนั้น"¹⁶ เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เพราะความตั้งใจหรือความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นเพราะพระเจ้าผู้ทรงสำแดงความเมตตา

¹⁷เพราะมีพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า "เพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหลายนี้ เราจึงได้ยกเจ้าขึ้น เพื่อที่เราจะสำแดงฤทธานุภาพของเราให้ปรากฏในตัวเจ้า และเพื่อให้นามของเราได้รับการประกาศไปทั่วโลก"¹⁸ ดังนั้น พระเจ้าทรงกรุณาคณที่พระองค์ทรงประสงค์จะกรุณา และคนที่พระองค์ทรงประสงค์ให้มีใจแข็งกระด้างนั้น พระองค์ก็ทรงให้ใจแข็งกระด้าง

¹⁹แล้วท่านก็จะพูดกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมพระองค์จึงยังทรงตีเตียน? เพราะใครจะต่อต้านพระประสงค์ของพระองค์ได้?"²⁰ ในทางกลับกัน มนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า? สิ่งที่ถูกบีบจะกล่าวแก่ผู้บีบได้หรือว่า "ทำไมท่านจึงบีบข้าพเจ้าอย่างนี้?"²¹ ส่วนช่างปั้นหม้อนั้น ไม่มีสิทธิเหน็ดดินก้อนเดียวกัน ในการที่จะเอามาปั้นเป็นภาชนะที่ใช้ในโอกาสพิเศษอันหนึ่ง และใช้ในชีวิตประจำวันอีกอันหนึ่งหรือ?

²²แล้วถ้าพระเจ้า ผู้ทรงประสงค์จะสำแดงพระพิโรธของพระองค์ และให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏนั้น ได้ทรงอดกลั้นพระทัยอย่างมากต่อภาชนะแห่งพระพิโรธ ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับความพิณาศเล่า?²³ จะเป็นอย่างไรถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อที่จะได้ทรงให้พระสิริอันอุดมของพระองค์ปรากฏแก่บรรดาภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนสำหรับศักดิ์ศรีนั้น?²⁴ แล้วถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อพวกเรา ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกด้วย ไม่ใช่จากบรรดาชาวยิวเท่านั้น แต่จากบรรดาคนต่างชาติด้วยเล่า?

²⁵ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า "เราจะเรียกคนของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ใช่คนของเรา และคนที่เป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก"²⁶ แล้วก็จะเป็นเช่นนั้นในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าทั้งหลายไม่ใช่คนของเรา" ในที่นั้นเอง พวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็น 'บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'"

²⁷อิสยาห์ได้ร้องประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลว่า "ถ้าจำนวนของบรรดาบุตรแห่งอิสราเอลทวีมากขึ้นเหมือนเม็ดทรายที่ทะเลแล้ว ผู้ที่จะรอนั้นก็มีน้อย"²⁸ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงกระทำให้เป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกโดยเร็วและไม่ล่าช้า"²⁹ และตามที่อิสยาห์ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายไม่ได้ทรงเหลือเชื่อเสียไว้ให้พวกเราบ้าง เราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์"

³⁰ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะต้องอย่างไร? จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ³¹ แต่อิสราเอลซึ่งได้ไฝหาธรรมบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรดาธรรมบัญญัตินั้น

³²เพราะอะไร? เพราะพวกเขาไม่ได้แสวงหาโดยความเชื่อ แต่โดยการประพฤติ พวกเขาสะดุดก้อนหินที่จะทำให้สะดุดนั้น³³ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "ดูเถิด เราวางหินก้อนหนึ่งที่จะทำให้สะดุดและหินอีกก้อนหนึ่งที่จะทำให้ใคร่ครองไว้ในศิโยน แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"

10 ¹พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระเจ้า ก็เพื่อคนเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาได้รับความรอด² เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นที่จะประณินบัญญัติพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามความรู้³ เพราะพวกเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า และพยายามที่จะตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้น พวกเขาจึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า

⁴เพราะว่าพระคริสต์ทรงกระทำตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อ⁵ เพราะโมเสสเขียนเรื่องความชอบธรรมที่มาจากธรรมบัญญัติว่า "คนที่ประพฤติตามความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัติก็จะมีชีวิตอยู่โดยความชอบธรรมนี้"

⁶แต่ความชอบธรรมนั้นที่มาจากความเชื่อ ว่าดังนี้คือ "อย่าพูดในใจของตนเองว่า 'ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์?' (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ลงมา)"⁷ และอย่าพูดว่า 'ใครจะลงไปยังที่ลึก?' (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)

⁸แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร? "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้พวกท่าน อยู่ในปากของพวกท่าน และอยู่ในใจของพวกท่าน" นั่นคือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราทั้งหลายประกาศอยู่⁹ เพราะว่าถ้าพวกท่านจะยอมรับด้วยปากของพวกท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจของพวกท่านว่าพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พวกท่านจะรอด¹⁰ เพราะว่าหากท่านเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการที่เขายอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

¹¹เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"¹² เพราะว่ามีคนแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน และปรานีอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องขอต่อพระองค์¹³ เพราะว่าทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

¹⁴แล้วคนเหล่านั้นที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะร้องขอต่อพระองค์ได้อย่างไร? และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินเรื่องของพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร? และเมื่อไม่มีผู้ประกาศ พวกเขาจะได้ยินได้อย่างไร?¹⁵ เพราะถ้าไม่มีใครส่งพวกเขาไป พวกเขาจะประกาศได้อย่างไร? ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ ย่างงามเสียจริง"

¹⁶แต่ไม่ใช่ว่าพวกเขาทุกคนได้สนใจฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครจะได้เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา?"¹⁷ ดังนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นจากการได้ยิน คือการได้ยินถ้อยคำของพระคริสต์

¹⁸แต่ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาไม่ได้ยินหรือ?" ได้ยินอย่างแน่นอนที่สุด "เสียงของพวกเขาได้กระจายออกไปทั่วโลก และถ้อยคำของพวกเขาก็ได้ประกาศออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก"

¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าพูดอีกว่า "อิสราเอลไม่รู้หรือ?" ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า "เราจะทำให้พวกท่านอิจฉาผู้ที่ไม่ได้เป็นชนชาติ เราจะยั่วให้พวกท่านโกรธด้วยชนชาติที่ปราศจากความเข้าใจ"

²⁰แล้วอิสยาห์ล้าที่จะกล่าวว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ถามหาเรา"²¹แต่ท่านได้กล่าวแก่อิสราเอลว่า "ตลอดทั้งวัน เราได้ยื่นมือของเราออกไปหาผู้คนที่ไม่เชื่อฟังและตื้อรั้น"

11 ¹ข้าพเจ้าจึงพูดว่า พระเจ้าทรงปฏิเสธคนของพระองค์แล้วหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล ซึ่งเป็นเชื้อสายของอับราฮัมในเผ่าเบนยามิน²พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธคนของพระองค์ ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ก่อนแล้ว พวกท่านไม่รู้ว่พระคัมภีร์กล่าวถึงอิสยาห์ พวกท่านได้กล่าวหาคนอิสราเอลต่อพระเจ้าว่าอย่างไร?³"องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พวกเขาได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ลง เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขาหาทางที่จะเอาชีวิตของข้าพระองค์"

⁴แต่พระเจ้าทรงตอบเขาว่าอย่างไร? "เราได้ส่งจนคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้กราบไหว้พระบาอัล"⁵ถึงกระนั้นก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังมีคนจำนวนหนึ่งที่เหลืออยู่เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ

⁶แต่ถ้าเป็นโดยพระคุณ ก็ไม่ได้เป็นโดยการประพฤติอีกต่อไป มิฉะนั้น พระคุณก็จะไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป⁷ ถ้าเช่นนั้นจะว่อย่างไร? สิ่งคนอิสราเอลได้แสวงหา นั้น พวกเขาไม่ได้รับ แต่คนที่ได้ทรงเลือกเป็นผู้ได้รับ และคนอื่นที่เหลือก็มีใจแข็งกระด้าง⁸ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระเจ้าประจานใจที่แข็งซิม ตาที่มองไม่เห็น และหูที่ไม่ได้ยินแก่พวกเขาจนถึงทุกวันนี้"

⁹และดาวิดกล่าวว่า "ให้โต๊ะอาหารของเขาเป็นตาข่าย กับดัก ก่อนหันที่ทำให้สะดุด และเป็นสิ่งตอบแทนแก่พวกเขา"¹⁰ให้ตาของพวกเขามืดไปเพื่อที่จะได้มองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาจมอยู่เสมอ"

¹¹ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาสะดุดจนหกล้มหรือ?" ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ความรอดมาถึงพวกต่างชาติ เพื่อที่จะทำให้พวกเขาอิจฉา¹²ถ้าความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ทั้งโลกได้รับความไพบูลย์ และถ้าการฟ่ายแพ้ของพวกเขา เป็นเหตุให้พวกต่างชาติได้รับความไพบูลย์แล้ว หากพวกเขาทั้งหมดได้เข้าร่วมด้วย จะดียิ่งกว่านั้นอีกสักเท่าใด?

¹³บัดนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ ตราบเท่าที่ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังคนต่างชาตินั้น ข้าพเจ้ายกย่องพันธกิจของข้าพเจ้า¹⁴บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้ทำให้พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าอิจฉา บางทีพวกเราอาจจะได้ช่วยพวกเขาบางคนให้รอด

¹⁵เพราะว่าถ้าการปฏิเสธพวกเขาเป็นเหตุให้คนทั้งโลกคืนดีกัน การยอมรับพวกเขาจะเป็นอะไรนอกจากการมีชีวิตขึ้นมาจากความตาย?¹⁶ถ้าได้มีการสงวนแบ่งดิบไว้เพื่อกลายเป็นผลแรก แบ่งดิบทั้งก้อนก็เป็นของพระองค์ด้วย และถ้าได้มีการสงวนรากไว้เพื่อถวายแด่พระเจ้า ทั้งทั้งหมดก็เป็นของพระองค์ด้วย

¹⁷แต่ถ้าบางกิ่งถูกหักออกแล้ว และถ้าพระเจ้าทรงนำพวกท่านที่เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อไว้แทนกิ่งเหล่านั้น และถ้าพวกท่านได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกอันบริสุทธิ์นั้นร่วมกับกิ่งอื่นๆ แล้ว¹⁸ก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าพวกท่านอวดดี ก็อย่าลืมว่าพวกท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากที่เลี้ยงพวกท่าน

¹⁹พวกท่านอาจจะพูดว่า "กิ่งเหล่านั้นถูกหักออกเพื่อเราจะได้ออกต่อเข้าแทนที่"²⁰ถูกแล้ว พวกเขาถูกหักออก ก็เพราะไม่เชื่อ แต่ที่พวกท่านยืนหยัดอย่างมั่นคงได้ก็เพราะความเชื่อของพวกท่านเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลยแต่จงเกรงกลัว²¹เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงละเว้นกิ่งเดิมตามธรรมชาติเหล่านั้น พระองค์ก็จะไม่ทรงละเว้นพวกท่านเช่นกัน

²²เหตุฉะนั้น จงพิจารณาถึงพระเมตตาและความเข้มงวดของพระเจ้า ในด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเข้มงวดกับพวกยิวที่หลงผิดไป แต่ในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเมตตาต่อพวกท่าน ถ้าพวกท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตาของพระองค์ต่อไป มิฉะนั้น พวกท่านก็จะถูกตัดออกด้วย

²³อีกประการหนึ่งคือ ถ้าพวกเขาไม่ตึงตันก็จะอยู่ในความไม่เชื่อต่อไป พวกเขาจะได้รับการต่อกลับเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะต่อพวกเขาอีกครั้งได้²⁴เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดพวกท่านออกจากต้นมะกอกป่าตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติแล้ว การที่จะเอาพวกยิวเหล่านั้นซึ่งเป็นกิ่งเดิมตามธรรมชาติมาต่อกลับเข้าไปในต้นของมันเอง จะเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?

²⁵พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้ไม่อวดรู้ ความล้ำลึกนี้คือ ส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอลจะมีใจแข็งกระด้างไป จนกว่าคนต่างชาติจะได้เข้ามาครบจำนวน

²⁶เมื่อเป็นเช่นนั้น ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากศิโยน พระองค์จะทรงกำจัดความอธรรมออกไปจากยาโคบ"²⁷และนี่จะเป็นพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เมื่อเราจะยกโทษบาปทั้งหลายของพวกเขา"

²⁸ในอีกด้านหนึ่ง เรื่องข่าวประเสริฐนั้น พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ในอีกด้านหนึ่ง ตามการทรงเลือกของพระเจ้านั้น พวกเขาเป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษทั้งหลาย²⁹ เพราะว่าของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

³⁰เมื่อก่อนพวกท่านไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตา เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา³¹ ในทำนองเดียวกัน บัดนี้ชาวยิวเหล่านั้นก็ไม่ได้เชื่อฟัง ผลก็คือพวกเขาจะได้รับพระเมตตาโดยพระเมตตาที่ได้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน³² เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์ทุกคนอยู่ในความไม่เชื่อฟัง เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงสำแดงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน

³³โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะค้นพบได้³⁴ เพราะว่าใครจะรู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ หรือใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้?

³⁵หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระเจ้าก่อน เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนเขา?"³⁶ เพราะว่าสิ่งสารพัดทั้งสิ้นมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

12 ¹ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า นี่เป็นการรับใช้อันสมควรของพวกท่าน²อย่าประพฤติดังอย่างคนในโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่เพื่อที่ว่าตัวของพวกท่านจะได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย จงทำเช่นนี้ เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ยอมรับ และอะไรเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

³ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าว่า ทุกคนในพวกท่านไม่ควรคิดถือตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิด แต่จงคิดอย่างฉลาดรอบคอบให้สมกับขนาดของความเชื่อที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกท่านแต่ละคน

⁴เพราะว่าพวกเราเมื่อวัยจะหลายอย่างในร่างกายเดียวกัน แต่ไม่ใช่ว่าอวัยวะทั้งหมดมีหน้าที่เหมือนกัน⁵ในทำนองเดียวกัน พวกเราที่มีหลายคนก็เป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะแก่กันและกันอย่างนั้น

⁶พวกเราทุกคนมีของประทานที่แตกต่างกัน ตามพระคุณที่ได้ประทานแก่พวกเรา ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการเผยพระวจนะ ก็จงทำตามสัดส่วนความเชื่อของเขา⁷ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการรับใช้ ก็ให้เขารับใช้ ถ้าคนหนึ่งมีของประทานด้านการสอน ก็ให้เขาสอน⁸ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการหนุนใจ ก็ให้เขาหนุนใจ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการให้ ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการนำ ก็จงนำด้วยความเอาใจใส่ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการแสดงความเมตตา ก็จงกระทำด้วยใจยินดี

⁹จงให้ความรักปราศจากการเสแสร้ง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี¹⁰ในเรื่องความรักแบบพี่น้องนั้น จงรักใคร่ซึ่งกันและกัน ในเรื่องเกียรตินั้น จงให้เกียรติซึ่งกันและกัน

¹¹ในเรื่องความพากเพียรนั้น จงอย่าล้าเลใจ ในเรื่องพระวิญญาณนั้น จงมีใจกระตือรือร้น ในเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงรับใช้พระองค์¹²จงชื่นชมยินดีในความหวังที่มั่นคง จงอดทนในความยากลำบากของพวกท่าน จงสัตย์ซื่อในการอธิษฐาน¹³จงแบ่งปันในสิ่งจำเป็นแก่ผู้เชื่อ จงพยายามต้อนรับแขกแปลกหน้าให้ดีที่สุด

¹⁴จงอวยพรคนที่ข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย¹⁵จงชื่นชมยินดีกับคนเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้¹⁶จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าคิดในทางที่เยาะหยิง แต่จงยอมรับคนที่ต่ำต้อยกว่า อย่าถือว่าตัวเองฉลาด

¹⁷อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้ใดเลย จงทำสิ่งที่ดีในสายตาของทุกคน¹⁸ถ้าเป็นไปได้ เก้าที่เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

¹⁹พวกท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก่แค้นเองเลย แต่จงมอบไว้ให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงลงพระอาญา เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'การแก่แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนเอง'"²⁰แต่ถ้าศัตรูของพวกท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าถ้าพวกท่านทำเช่นนี้ พวกท่านจะสมถ่านไฟที่ลุกโชนไว้บนศีรษะของเขา"²¹อย่าให้ความชั่วชนะพวกท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

13 ¹ให้ทุกคนยอมเชื่อฟังผู้ที่มิอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และอำนาจที่มีอยู่นั้น ได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า²ดังนั้น ผู้ที่ต่อต้านอำนาจนั้น ก็ขัดขืนพระบัญชาของพระเจ้า และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะถูกพิพากษาลงโทษ

³เพราะว่าผู้ที่ปกครองนั้นไม่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความดี แต่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว พวกท่านต้องการจะไม่รู้สึกกลัวผู้มีอำนาจหรือ? จงทำในสิ่งที่ดีแล้วพวกท่านจะได้รับการยกย่องจากผู้มีอำนาจนั้น⁴เพราะว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้พวกท่านได้รับประโยชน์ แต่ถ้าพวกท่านทำสิ่งที่ชั่วก็จงกลัวเกิด เพราะว่าเขาไม่ได้ถือดาบไว้เลยๆ แต่เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งก็คือผู้ล้างแค้นโทษบาปที่มีในทุกคนที่ทำความชั่ว⁵ดังนั้นพวกท่านต้องเชื่อฟังผู้ปกครองไม่ใช่เพราะกลัวการลงโทษเพียงอย่างเดียว แต่เพราะจิตสำนึกถูกฝึกด้วย

⁶ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงต้องเสียภาษีด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำหน้าที่นี้อย่างต่อเนื่อง⁷จงจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่พวกท่านต้อง

ช่วยให้พวกเขา คือภาษีแก่คนที่ต้องได้รับภาษี ค่าธรรมเนียมแก่คนที่ต้องได้รับค่าธรรมเนียม ความเกรงกลัวแก่คนที่ต้องได้รับความเกรงกลัว เกียรติแก่คนที่ต้องได้รับเกียรติ

⁸อย่าเป็นเหมือนใครเลย นอกจากความรักต่อกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้านก็ได้ทำตามธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แล้ว⁹ ข้อที่ว่า "อย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าโลก" และถ้ามีพระบัญญัติอื่นๆ ด้วยแล้ว ก็จะสรุปได้ในประโยคนี้คือ "จงรักเพื่อนบ้านของพวกท่านเหมือนรักตนเอง"¹⁰ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านของเขา ดังนั้น ความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์

¹¹ด้วยเหตุนี้ ท่านทั้งหลายควรจะรู้จักเวลา ว่าเป็นเวลาที่พวกท่านจะต้องตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าความรอดของพวกเราได้เข้ามาใกล้กว่าตอนที่พวกเราเริ่มเชื่อแล้ว¹² เวลาที่ดีมากแล้วและรุ่งเช้ากำลังใกล้เข้ามา ดังนั้น ให้พวกเราละทิ้งการงานแห่งความมืด และสวมเสื้อเกราะแห่งความสว่าง

¹³ให้เราดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม เหมือนในเวลากลางวัน ไม่ใช่ในการกินเลี้ยงอย่างถึงใจหรือการเมาเมาย และอย่าให้พวกเราดำเนินในความมืดบอดทางเพศ หรือในตัณหาที่ควบคุมไม่ได้ และไม่ใช่ในการทะเลาะวิวาทหรืออิจฉากัน¹⁴ แต่งอประดับกายด้วยพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้เพื่อเนื้อหนังและเพื่อตัณหาของมัน

14 ¹จงต้อนรับผู้ที่อ่อนแอในความเชื่อ โดยที่ไม่ต้องตัดสินในข้อโต้แย้งต่างๆ² คนหนึ่งมีความเชื่อว่าจะกินอะไรก็ได้ แต่อีกคนหนึ่งก็อ่อนแอในความเชื่อก็กินแต่ผักเท่านั้น

³ขออย่าให้คนที่กินทุกอย่างนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่กินทุกอย่าง และขออย่าให้คนที่ไม่กินทุกอย่างนั้นตัดสินอีกคนที่กินทุกอย่าง เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับเขาแล้ว⁴ พวกท่านเป็นใคร ที่จะตัดสินผู้รับใช้ของคนอื่น? ผู้รับใช้คนนั้นจะยืนอยู่หรือจะล้มลงก็ขึ้นอยู่กับนายของเขา แต่เขาจะได้รับการทำให้ยืนอยู่ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถที่จะกระทำให้เขายืนอยู่ได้

⁵คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ให้แต่ละคนเชื่อในความคิดของตนเอง⁶ คนที่ถือวันก็ถือเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และคนที่กินก็กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า คนที่ไม่กิน ก็ไม่กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขายังชอบพระคุณพระเจ้าด้วย

⁷เพราะพวกเราทุกคนไม่ได้อยู่เพื่อตัวเอง และไม่ได้ตายเพื่อตัวเอง⁸ เพราะถ้าพวกเราใช้ชีวิตอยู่ เราทั้งหลายก็อยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าพวกเราตาย เราทั้งหลายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่หรือตาย พวกเราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁹ เพราะเพื่อวัตถุประสงค์นี้เอง พระคริสต์จึงได้สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีก เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งของคนตายและคนเป็น

¹⁰แต่พวกท่าน ทำไมจึงตัดสินพี่น้องของพวกท่าน? ทำไมจึงดูหมิ่นพี่น้องของพวกท่าน? เพราะว่าพวกเราทุกคนจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้า¹¹ เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่ตราบไถ่ ทุกคนจะคุกเข่าลงกราบเรา และทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า'"

¹²ฉะนั้น พวกเราแต่ละคนจะต้องรายงานเรื่องของตัวเองต่อพระเจ้า¹³ ด้วยเหตุนี้ อย่าให้เราก็กินตัดสินกันและกันอีกต่อไปเลย แต่งอตัดสินใจในสิ่งนี้ว่าจะไม่มีใครวางท่อนหินที่จะทำให้สะดุดหรือกีดกันให้แก่พี่น้องของเขา

¹⁴ข้าพเจ้ารู้และเชื่อในพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่มีอะไรที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่สำหรับคนที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็จะเปื้อนมลทินสำหรับเขา¹⁵ ถ้าพี่น้องรู้สึกทุกข์ใจเพราะอาหารที่พวกท่านกินนั้น พวกท่านก็ไม่ได้เดินในความรักอีกต่อไป อย่าทำลายคนนั้นที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วยอาหารที่พวกท่านกินเลย

¹⁶ฉะนั้น อย่าให้การกระทำของพวกท่านถูกกล่าวหาว่าเป็นการชั่ว¹⁷ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁸เพราะว่าคนที่รับใช้พระคริสต์ในลักษณะนี้ ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย¹⁹ เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเฝ้าหาสิ่งที่จะทำให้เกิดสันติสุข และสิ่งที่จะเสริมสร้างกันและกันขึ้น

²⁰อย่าทำลายการงานของพระเจ้าเพราะอาหารเลย ทุกสิ่งไม่มีมลทินอย่างแน่นอน แต่ถ้าคนนั้นกินและทำให้คนอื่นสะดุดก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์ หรือไม่ดื่มเหล้าขุ่น หรือสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้พี่น้องสะดุด

²²ความเชื่อที่พวกท่านมี จงเก็บไว้ให้เป็นเรื่องระหว่างตัวท่านเองกับพระเจ้า คนที่ไม่ได้กล่าวโทษตนเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบก็เป็นสุข²³ แต่คนที่สงสัยนั้น ถ้าเขากินก็จะถูกกล่าวโทษ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ได้มาจากความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นความบาป

15 ¹บัดนี้ พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง ควรจะอดทนต่อจุดอ่อนของคนที่ยืนแอ และไม่ควรทำอะไรตามความพอใจของตัวเอง² ให้เราแต่ละคนทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อผลดีคือการเสริมสร้างเขาขึ้น

³เพราะแม้แต่พระคริสต์ก็ยังทรงกระทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัย แต่เป็นตามที่มีเขียนไว้ว่า "คำพูดดูหมิ่นของคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นพระองค์ ตกอยู่กับข้า

พระองค์"⁴ เพราะสิ่งใดก็ตามที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนพวกเรา เพื่อที่ว่าพวกเราจะได้มีความหวังที่มั่นคงโดยความอดทน และโดยการหนุนใจจากพระกัมภีร์

⁵บัดนี้ ขอพระเจ้าผู้ประทานความอดทนและการหนุนใจ ประทานความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพวกท่านทั้งหลายตามอย่างพระเยซูคริสต์⁶ ขอพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้สรรเสริญพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราด้วยใจเดียวกันและปากเดียวกัน⁷ ด้วยเหตุนี้ จึงต้องรักกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับพวกท่านด้วย เพื่อเป็นการสรรเสริญพระเจ้า

⁸เพราะข้าพเจ้าพูดว่า พระคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านที่เข้าสู่หนัด เพื่อเป็นตัวแทนแห่งความจริงของพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงยืนยันพระสัญญาที่ได้ประทานให้แก่บรรพบุรุษนั้น⁹ และเพื่อให้บรรดาคนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติ และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์"

¹⁰และมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์"¹¹ และยังมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหมด จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และให้ประชาชนทั้งหมดยกย่องพระองค์"

¹²และอิสยาห์กล่าวอีกว่า "จะมีรากแห่งเจสซี และผู้ที่ทรงลุกขึ้นมาปกครองบรรดาคนต่างชาติ คนต่างชาติทั้งปวงจะมีความมั่นใจในพระองค์"

¹³บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวัง โปรดเติมเต็มพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขทั้งปวงในความเชื่อนั้น เพื่อที่พวกท่านจะได้เต็มเปี่ยมในความหวัง โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁴พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในพวกท่าน ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าตัวพวกท่านก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความดี และบริบูรณ์ไปด้วยความรู้ทุกอย่าง และข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกท่านจะสามารถเตือนสติกันและกันได้

¹⁵แต่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยใจกล่าหาญเกี่ยวกับบางสิ่งเพื่อที่จะเตือนความจำของพวกท่าน เนื่องจากของประทานที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า¹⁶ ของประทานนี้คือให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ เพื่อที่จะทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในเรื่องข่าวประเสริฐของพระเจ้า ข้าพเจ้ากระทำเช่นนี้เพื่อที่คนต่างชาติจะเป็นเครื่องบูชาที่ขอบพระทัย ที่มอบถวายแด่พระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁷ในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะขอการปรานีนับถือพระเจ้าของข้าพเจ้า¹⁸ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวในสิ่งใด นอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จผ่านทางข้าพเจ้าในเรื่องความเชื่อของคนต่างชาติ นี่คือนั่นที่เกิดขึ้นได้โดยคำสอนและการกระทำ¹⁹ โดยฤทธิ์เดชแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปไกลถึงเมืองอิสสิริคุม

²⁰โดยการนี้ ความปรารถนาของข้าพเจ้าคือการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่ในที่ซึ่งมีการออกพระนามของพระคริสต์มาก่อน เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานของคนอื่น²¹ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่เคยมีใครบอกข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินก็จะเข้าใจ"

²²ดังนั้นจึงมีเหตุขัดขวางข้าพเจ้าหลายครั้งไม่ให้มาหาพวกท่าน²³ แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ประกาศไปทั่วทุกที่ในแคว้นเหล่านี้แล้ว และข้าพเจ้ามีความปรารถนาเป็นเวลาหลายปีแล้วที่จะมาหาพวกท่าน

²⁴เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าหวังว่าจะแวะมาหาพวกท่าน เพื่อให้พวกท่านส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อไปหลังจากที่ได้ใช้เวลาอันเพลิดเพลินใจกับพวกท่านระยะหนึ่งแล้ว²⁵ แต่ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำความช่วยเหลือไปให้กับผู้เชื่อทั้งหลาย

²⁶เพราะว่าบรรดาผู้เชื่อในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายายินดีที่จะเรียไรเงินจำนวนหนึ่งส่งไปให้แก่คนยากจนในหมู่ผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกเขายินดีที่จะทำเช่นนี้ และที่จริงแล้วพวกเขาเป็นหนี้ผู้เชื่อเหล่านั้นด้วย เพราะถ้าคนต่างชาติได้มีส่วนร่วมในของประทานฝ่ายวิญญาณจากชาวเยรูซาเล็มแล้ว ก็เป็นการสมควรที่พวกเขาจะได้รับใช้ชาวเยรูซาเล็มในเรื่องวัตถุสิ่งของด้วย

²⁸ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้าจัดการเรื่องนี้สำเร็จแล้วและได้มอบผลแห่งการเรียไรเงินให้แก่พวกเขาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะเดินทางต่อไปยังประเทศสเปนโดยแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างทาง²⁹ ข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันเต็มขนาดของพระคริสต์

³⁰บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านให้ร่วมอธิษฐานกับข้าพเจ้าต่อพระเจ้าด้วยใจมุ่งมั่นเพื่อข้าพเจ้า³¹ ขออธิษฐานเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยกู้จากคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และเพื่อให้การรับใช้ของข้าพเจ้าสำหรับกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พักใจของผู้เชื่อ³² และอธิษฐานเพื่อที่ข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่านตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าจะได้พักผ่อนร่วมกับพวกท่าน

³³ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายทุกคน อาเมน

¹ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับพวกท่านคือเฟบีที่เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรเคนเคเรียน²เพื่อให้พวกท่านได้ต้อนรับเธอไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดต้อนรับเธอตามสมควรที่ผู้เชื่อจะกระทำ และโปรดดูแลช่วยเหลือเธอในทุกสิ่งที่เธอต้องการให้ท่านช่วย เพราะตัวเธอเองก็ได้ช่วยเหลือผู้คนมากมาย รวมถึงข้าพเจ้าด้วย

³ขอฝากกัททากายปรีสคาและอาควิลลาผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์⁴ซึ่งได้เสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อช่วยชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสอง และไม่เพียงข้าพเจ้าคนเดียว แต่รวมถึงคริสตจักรทุกแห่งของคนต่างชาติด้วย⁵และขอฝากกัททากายคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขาด้วย ขอฝากกัททากายเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นเอเชีย

⁶ขอฝากกัททากายมารีย์ ผู้ที่ได้ทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย⁷ขอฝากกัททากายอันโดรนิคัสกับยูนิอัส ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้าและเคยถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า พวกเขาเป็นคนที่เชื่อเสียใจในหมู่ของอัครทูต อีกทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย⁸ขอฝากกัททากายอัมพลีอาทิส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ขอฝากกัททากายอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในพระคริสต์ และสทาคิสผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า¹⁰ขอฝากกัททากายอาเปิลเลส ผู้เป็นที่พอพระทัยในพระคริสต์ ขอฝากกัททากายคนในครอบครัวของอาร์ิสทอบูลัส¹¹ขอฝากกัททากายเฮโรดิโอน ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ขอฝากกัททากายคนในครอบครัวของนารซิสซิส ผู้อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹²ขอฝากกัททากายตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากกัททากายเปอร์ซิสที่รัก ผู้ที่ได้ทำงานมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ขอฝากกัททากายรุฟัส ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาซึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย¹⁴ขอฝากกัททากายอาสินครีทิส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปิกโรบัส เฮอร์มาส และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับพวกเขา

¹⁵ขอฝากกัททากายฟีโลโลทัสและยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา และโอลิมปัส กับผู้เชื่อทุกคนที่อยู่กับพวกเขา¹⁶จงกัททากายกันและกันด้วยธรรมเนียมมอบอันบริสุทธิ์ คริสตจักรทุกแห่งของพระคริสต์ฝากกัททากายมายังพวกท่านด้วย

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านให้ระวังคนเหล่านั้นที่สร้างความแตกแยกและทำให้คนอื่นสะดุด พวกเขาหลงผิดไปจากคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเป็นหน้าจากคนเหล่านั้น¹⁸เพราะว่าคนเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่รับใช้ปากท้องของตัวเอง และได้ส่อลวงหัวใจของผู้บริสุทธิ์ด้วยคำพูดที่น่าฟังและประจบประแจง

¹⁹เพราะว่าแบบอย่างแห่งการเชื่อฟังของพวกท่านก็เลื่องลือไปถึงทุกคนแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความชื่นชมยินดีเพราะพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านฉลาดในการดี และเข้มในการชั่ว²⁰ในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงบดขยี้ซาตานลงใต้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสถียรอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

²¹ทิโมธี ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโสน และโสสิปาทอร์ ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ฝากกัททากายท่านทั้งหลายด้วย²²ข้าพเจ้า เทอร์ทิอัสผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอก ขอฝากกัททากายมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

²³การอัส เจ้าของบ้านผู้ดูแลข้าพเจ้า และเป็นผู้ดูแลคริสตจักรทั้งหมด ฝากกัททากายพวกท่าน เอรียัส สมุหบัญชีของเมือง และควารกัสซึ่งเป็นพี่น้องของเรา ฝากกัททากายพวกท่านด้วย²⁴ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย อาเมน

²⁵บัดนี้ จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงสามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศและคำสอนของพระเยซูคริสต์ตามการทรงเปิดเผยข้อล้ำลึก ซึ่งได้ปิดไว้เป็นความลับตั้งแต่สมัยโบราณ²⁶แต่บัดนี้ได้ทรงเปิดเผยและทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วโดยข้อพระคัมภีร์ซึ่งเขียนโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ เพื่อให้บรรดาคนต่างชาติทั้งหมดได้กระทำตามความเชื่อเช่นนั้น

²⁷โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจะมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแด่องค์เดียวสืบไปเป็นนิรันดร์ อาเมน